

Liettua lehti 2025

Suomen ja Liettuan maanpuolustukselliset yhteydet s. 8
Liettualaisten juhlia s. 12
Liettualaista kulttuuria Tampereella s. 16

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan terveiset	4
Suomen suurlähetystön tervehdys	5
Liettuan suurlähetystön tervehdys	6
Suomen liettualaisten yhdistyksen tervehdys	7
Suomen ja Liettuan maanpuolustukselliset yhteydet maailmansotien välisenä aikana	8
Liettualaisten juhlia	12
Vuodenajat suomeksi	15
Liettualaista kulttuuria Tampereella	16
22 vuotta Liettua-ystävyyseuratoimintaa Turun seudulla	18
Opiskele Liettuaassa	20
Milli löysi opiskelukotinsa Liettuaasta	22
EU-harjoittelijana Vilnassa	22

DONELAITIS

-SEURA LIETTUAN YSTÄVÄT RY

Liettua-lehti 2025

Julkaisija:
Donelaitis-seura – Liettuan ystävät ry

Toimituskunta:
Donelaitis-seuran hallitus

Yhteystiedot
liettualehti@gmail.com

Ulkoasu ja taitto: Eeva Louhio

Kansikuva: Isa Jay

Paino: Printall AS, Tallinna 2025

Suomi-Liettua kulttuurisäätiö on tukenut lehden julkaisemista.

ISSN 2489-9550

Katja Ihmämäki

Kuvanveistäjä Ksenija Jaroševaitėn sympaattinen kissapatsas löytyy Jurga aukiolta Aguonų kadulta.

Kannen kuva: Liettuan ulkoministeriön Donelaitis-seuralle myöntämä Lietuvos diplomatijos žvaigždė -kunniamerkki (suom. Liettuan diplomaattinen tähti).

Donelaitis-seura juhlii 35-vuotista taivaltaan. Näihin vuosiin on mahtunut paljon: ihmisiä, tapahtumia, iloa ja toivoa. Tänä aikana maailma on muuttunut suuresti ja sen myötä myös Liettua ja Suomi. Donelaitis-seura on ollut läheltä seuraamassa Liettuan kehittymistä itsenäisenä valtiona Neuvostoliiton hajoamisen jälkeen. Maan talous on kasvanut, hallinto vakiintunut, kulttuuri avannut uusia ovia, elämä kansainvälistynyt. Suomi ja Liettua ovat molemmat tänä päivänä Euroopan unionin ja Naton jäseniä. Meillä on monia yhteisiä tavoitteita ja haaveita sekä ikävä kyllä myös huolia erityisesti kansainvälisen turvallisuuden lisääntyessä.

Pysyvää 35 vuoden ajan on ollut aito ystävyys ja läheisyys. Seuramme on ollut osaltaan edistämässä Suomen ja Liettuan yhteyttä. Sen tehtävänä on ollut lisätä Liettuan, meille

perinteisesti tuntemattoman Baltian maan, tunnettuutta Suomessa. Liettuan kulttuurista olemme esitelleet kirjallisuuden, elokuvan, musiikin ja kuvataiteen kautta. Olemme järjestäneet luentotilaisuuksia jäsenistöämme kiinnostavista teemoista. Olemme tehneet yhteisiä matkoja Vilnaan ja muualle Liettuaan. Myös liettuan kielen opiskelua olemme vuosien varrella edistäneet. Seuran pikkujoululla on pitkä perinne. Tätä kaikkea olemme tehneet ystävyysseurana jäsenistöemme kautta sekä yhteistyössä läheisten kumppaneidemme kanssa. Tiivis yhteinen keskustelu Liettuan Helsingin suurlähetystön ja Suomen Vilnan suurlähetystön kanssa on ollut keskeistä.

Donelaitis-seura toimii Helsingissä ja sillä on toimisto Kaisaniemessä. Sen lisäksi alueelliset seuramme toimivat aktiivisesti Tampereella, Turussa ja

Joensuussa. Näillä kaikilla on omanlaisensa näköisiä tapahtumia ja toimintaa. Liettua-lehdellä edeltäjineen on aina ollut tärkeä rooli seuran viestinnässä. Sen kautta on voitu taustoittaa monia asioita ja mm. jakaa jäsenistön Liettua-kokemuksia.

Merkkivuotena voimme tyytyväisinä katsoa taaksepäin, mutta sitäkin tärkeämpää on varmistaa ystävyysseuramme tulevaisuus. Olemme monissa sisäisissä keskusteluissa todenneet seuramme tarpeellisuuden ja varsin laajan halukkuuden olla siinä mukana. Haluamme kasvattaa jäsenistöämme ja kehittyä seurana vastaamaan myös tulevaisuuden tarpeita ja odotuksia. Kiinnostus Liettuaa ja maan kulttuuria kohtaan ei kansalaistoimintana todellakaan ole hiipumassa – päinvastoin!

*Anneli Temmes
päätoimittaja*

Donelaitis-seura – 35 vuotta kulttuuria ja ystävyyttä

Tänä vuonna juhlistetaan Donelaitis-seuran 35-vuotista taivalta – matkaa, joka on ollut täynnä kulttuuria, ystävyyttä ja sydämellistä yhteistyötä Suomen ja Liettuan välillä. Juhlavuosi on ennen kaikkea kunnianosoitus kaikille, jotka ovat olleet mukana rakentamassa tätä ainutlaatuista verkostoa kahden maan välillä.

Donelaitis-seura perustettiin vuonna 1990, aikana, jolloin maailma muuttui ja uusia yhteyksiä syntyi. Seuran tehtävänä on ollut alusta asti vaahtaa liettualaista kulttuuria Suomessa, edistää kulttuurivaihtoa maiden välillä ja vahvistaa ystävyyttä suomalaisten ja liettualaisten välillä.

Vuosien varrella seura on järjestänyt lukemattomia ta-

pahtumia – kirjallisuusiltoja, elokuvanäytöksiä, näyttelyitä, kansanperinnetapahtumia ja yhteisiä juhlia – jotka ovat tuoneet ihmisiä yhteen ja syventäneet ymmärrystä kulttuuriemme välillä.

Tänä vuonna Donelaitis-seura sai merkittävän kansainvälisen tunnustuksen, kun Liettuan ulkoministeriö myönsi seuralle *Lietuvos diplomatijos žvaigždė* -kunniamerkin (suom. Liettuan diplomaattinen tähti). Tunnustus myönnetään henkilöille ja yhteisöille, jotka ovat merkittävällä tavalla edistäneet Liettuan tunnettua ja kansainvälisiä suhteita. On suuri kunnia, että Donelaitis-seura on saanut tämän arvostetun tunnustuksen ja se kertookin siitä, että seuran työ kulttuurin ja ystävyyden hyväksi on huomattu myös Liettuassa. Tunnustus kuuluu kaikille, jotka ovat vuosien varrella olleet mukana seuran toiminnassa – niin pitkäaikaisille jäsenille kuin uusille

tulokkaille, sekä niille yhteistyökumppaneille, joiden tuki ja yhteistyö ovat olleet korvaamattomia.

Donelaitis-seuran hallituksen puolesta esitän lämpimät kiitokset kaikille jäsenille ja yhteistyökumppaneille, jotka ovat omalla panoksellaan edistäneet seuran tehtävää ja mahdollistaneet sen kasvun ja vaikuttavuuden. Kulttuurin uteliaisuus ja yhteistyön henki ovat tehneet seurasta sen, mitä se tänään on – arvostetun, aktiivisen ja sydämellisen ystävyysseuran.

Katsokaamme tulevaisuuteen luottavaisina. Seuralla on vahva perusta, rikas historia ja ennen kaikkea yhteisö, joka uskoo kulttuurin, ystävyyden ja yhteistyön voimaan. Jatkaamme yhdessä tätä arvokasta työtä – sydämellä, ylpeydellä ja ilolla.

Isa Jay
Puheenjohtaja
Donelaitis-seura – Liettuan
ystävät ry

Suomen Vilnan suurlähetystön tervehdys

Kunnianarvoisa Donelaitis-seura viettää tänä vuonna 35-vuotisjuhlaansa. Monet linkit yhdistävät Suomea ja Liettuaa tänään. *Finnairin* lennot, erilaisten yritysten tytäryhtiöt ja sijoitukset, EU- ja nyt myös Nato-jäsenyys tulevat hakematta mieleen. Pitkäaikaisten suhteiden rakentamisessa ihmisten kohtaamisen ja henkilösuhteiden rooli nousee kuitenkin päärooliin. Tämä lehti on siitä hyvä esimerkki.

Jo 35 vuoden ajan ilmestynyt lehti välittää ja tallentaa arvokasta tietoa Liettuasta, liettualaisista, Liettua-tuntemusta Suomessa edistäneistä suomalaisista ja molemmissa maissa järjestetyistä tapahtumista.

Kahdenvälisen yhteistyömme yleistilanne on mielestäni hyvä.

Liettuan itsenäisyyden palauttamisen jälkitilanteessa sekä suomalaisten että liettualaisten tiedot toisistaan jättivät epäilemättä toivomisen varaan. Rautaesirippu oli julmalla tavalla rajoittanut mahdollisuuksia normaaliin kanssakäymiseen. Tänään tilanne on merkittävästi toinen. En suinkaan tarkoita, että tietämyksen syventämistä ja suhteiden tiivistämistä ei enää tarvita, mutta epäilemättä meillä on aihetta myös tyytyväisyyteen.

Opiskelijavaihto maittemme välillä on vilkastunut viime aikoina. Suomalaiset ovat tarttuneet esimerkiksi mahdollisuuteen opiskella lääketiedet-

tä Liettuassa. Vilnan yliopistossa voi opiskella suomen kieltä ja Helsingin yliopistossa liettuaa. *Scanorama*-elokuva festivaali on jo 25 vuoden ajan on esitelty liettualaiselle yleisölle suomalaisia elokuvia, jotka ovat voittaneet palkintoja eri kansainvälisillä elokuvafestivaaleilla. Tänä vuonna katsojat pääsevät näkemään peräti viisi niistä. Suomalainen teatterikuuluisuus Kristian Smeds on tullut tunnetuksi Liettuan teatteripiireissä. Vilnassa sijaitseva *Atletika*-galleria on esitelty nuorten suomalaisten kuvataiteilijoiden töitä useana vuonna peräkkäin. Suomen rooli Pohjoismaiden ministerineuvoston puheenjohtajana tänä vuonna toi mahdollisuuden esitellä Butent-festivaaleilla suomalaista kriisinkestävyysosaamista ja nuorten poliittista osallistumista.

Kiinnostus Suomea kohtaan ei rajoitu vain Vilnaan. Kaunas on jo useana vuonna peräkkäin järjestänyt ”Skandinavian päiviä”, joihin on kutsuttu eri alojen asiantuntijoita myös Suomesta. Pieni Plokščiai-niminen kylä on jo vuosikymmeniä huolehtinut siitä, etteivät Maila Talvion ja hänen puolisonsa Jooseppi Mikkolan vierailut Liettuassa 1800-luvun lopussa unohtuisi.

Viime aikana myös eräs historiallinen hahmo, joka aikanaan yhdisti jonkin aikaa kansojemme historiaa, eli Katariina Jagellonica, on noussut enem-

män esille Liettuassa. Katariinan avioliitto Suomen herttua Juhanan – Ruotsin myöhemmän kuninkaan – kanssa solmittiin Vilnan katedraalissa. Vilnassa on tällä hetkellä esillä näyttely nimeltään *Kuningatar, kuninkaskunta ja tunteet*. Pari vuotta sitten Liettuan suurherttuoiden palatsissa järjestettiin aiheesta seminaari, johon osallistui suomalainen historioitsija Bengt Selin Turun linnasta. Vuonna 2026 juhlietaan Katariinan 500-vuotispäivää. Tämä juhluvuosi on loistava tilaisuus tarkastella lähemmin kansojemme välisiä historiallisia siteitä.

Viimeisten 35 vuoden aikana maitemme korkeimmat johtajat ovat vierailleet puolin ja toisin, kuten läheisille kumppaneille sopii. Viimeksi Liettuan presidentti Gitanas Nausėda ja rouva Diana Nausėdienė kävivät kuluvan syyskuun alussa Suomessa. Vierailun poliittisten tapaamisten lomassa he tutustuivat myös Suomalaisen Kirjallisuuden Seuraan. Siellä heille esiteltiin kuuluisan suomalaisen kansanrunouden tutkijan Aukusti Robert Niemen (1869–

Suurlähettiläs Jaakko Lehtvirta

1931) keräämien liettualaisten kansanlaulujen äänitarkiston digitaalisia tallenteita. Ainutlaatuinen muinaisperintömme siirtyy jälkipolville modernin teknologisen yhteistyön kautta!

Vierailun yhteydessä luovutettiin Liettuaan palautettavaksi ainutlaatuinen esine – liettualainen kantele (kanklės), jonka Niemi toi mukanaan Lietuasta. Esine palaa Liettuaan yli

vuosisadan jälkeen ja tulee olemaan yleisön nähtävillä.

Lopuksi on huomioitava myös urheilu. Elokuussa toteutunut Liettuan ja Suomen välinen koripallo-ottelu Tampereella herätti voimakkaita tunteita kaikissa sen katsojissa, kuten kuuluukin. Uskon, että tämän jälkeen moni liettualainen tietää, keitä ovat Lauri Markkanen tai Miikka Muurinen. Samaan aikaan koripallofanit Suomessa tietävät nyt takuulla, kuka on Rokas Jokūbaitis tai Jonas Valančiūnas.

Kuluneiden 35 vuoden aikana *Donelaitis*-seura on edistänyt merkittävästi maidemme välisiä suhteita järjestämällä ja tukemalla erilaisia tiede- ja kulttuuritapahtumia. Haluan omasta ja suurlähetystön puolesta kiittää vilpittömästi seuran perustajia, pitkäaikaisia jäseniä ja uusia tulokkaita arvokkaasta työstä ja toivottaa hyvää jatkoa sille!

*Jaakko Lehtovirta
Suurlähettiläs*

Dear readers of the magazine *Liettua*

Today, Lithuania and Finland are closer than ever before. We are united not only by geographical proximity and historical ties, but also by shared values and membership in key international organizations – the European Union and NATO. What strongly brings us together is the same threat posed by Russia, and we are among the countries that most actively support Ukraine's fight for freedom and survival – because we know the cost of losing freedom. Lithuania lost it entirely, while Finland, although it preserved its statehood, experienced a certain loss of part of its sovereignty.

That is why it is so encouraging to see politicians in both

countries understanding each other so well, economic ties expanding, and the flow of tourists between our nations increasing. These are signs of a vibrant and growing partnership.

This year, the Donelaitis Society – a nationwide Finnish Lithuanian Friendship Association – celebrates its 35th anniversary. I was truly pleased to congratulate the Society on Lithuania's Independence Day, when it received the prestigious *Star of Diplomacy* award from the hands of Lithuania's Minister of Foreign Affairs, Kęstutis Budrys. Your work has significantly contributed to the excellent relations we enjoy today.

Culture and human connections are the foundations on which mutual trust, long-term partnership, and true friendship are built. That is why I encourage you to continue your

mission and keep spreading knowledge about Lithuania in Finland.

With respect and warm regards,

*Edvilas Raudonikis
Ambassador of Lithuania
to Finland*

Suomen liettualaisten yhdistyksen tervehdys Donelaitis-seuralle juhluvuoden kunniaksi

Suomen liettualaisten yhdistys Suomijos lietuvių bendruomenė esittää lämpimät onnittelet rakkaalle ystävälleen, Donelaitis-seuralle, sen 35-vuotisjuhlavuoden johdosta!

Te – Liettuan uskolliset ystävät Suomessa – olette olleet ja olette edelleen majakka, joka valaisee tietä liettualaiselle kulttuurille, taiteelle ja ystävyydelle. Donelaitis-seuran toiminta ei rajoitu vain tähän merkkivuoteen, vaan se jatkaa työtä ja ystävyksiä, joiden juuret ulottuvat aina 1800-luvulle. Historialliset tapahtumat ja vaikuttavat henkilöt todistavat, kuinka syvä ja vahva voi olla suomalaisten ja liettualaisten välinen rakkaus ja yhteys.

Vuosien varrella Donelaitis-seura on yhdistänyt Suomessa asuvia liettualaisia. Suomalaisten rakkaus Liettuaa kohtaan ja halu toimia sen hyväksi inspiroi liettualaisia perustamaan oman yhdistyksensä, joka on toiminut menestyksekkäästi vuodesta 2006 lähtien.

Suomen liettualaisten yhdistys (SLB) on keskittynyt lasten liettuan kielen opettamiseen, kulttuuri- ja urheilutapahtumiin perheille, ja näin se edistää liettuan kielen, kansal-

Suomen liettualaisten yhdistys

lisen identiteetin ja yhteisöllisyyden säilymistä tuleville sukupolville.

Yhteys suomalaisten ja liettualaisten välillä ei ole kadonnut – päinvastoin. Donelaitis-seuran kaikkien toimintavuosien aikana olemme saaneet jatkua lukuisia kauniita yhteisiä tapahtumia ja projekteja kirjallisuuden, elokuvan, kulinaarisen perinnön ja kansanperinteen aloilla.

Suomen liettualaiset levittävät maailmalle viestiä Donelaitis-seuran ainutlaatuisuudesta – yhdistyksestä, jonka

perustivat Liettuaa rakastavat suomalaiset vaaliakseen liettualaista kulttuuria. Tämän ainutlaatuisuuden ja vuosikymmeniä kestäneen rakkauden Liettuaa kohtaan ansiosta Donelaitis-seuran nimeä kunnioitetaan ympäri maailmaa.

Kiitos teille, rakkaat ystävät!

Yhdessä jatkamme kulttuurien välistä siltaa, joka yhdistää sydämiä ja kansoja.

Eglė Aronen

*Suomen liettualaisten yhdistys
ry:n hallituksen jäsen*

Suomen ja Liettuan maanpuolustukselliset yhteydet maailmansotien välisenä aikana

Suomen ja Liettuan väliseen kanssakäymiseen on viimeisten parin vuoden aikana avautunut Suomen Nato-jäsenyyden kautta uusia mahdollisuuksia. Ensimmäistä kertaa historiassa Suomi ja Liettua ovat nyt virallisesti sotilaallisia liittolaisia. Liittolaisten välinen yhteistyö on jo käynnissä Naton organisaation puitteissa, mutta hyvinkin mahdollista, että yhteistyö voi laajeta myös vapaaehtoisen maanpuolustustyön saralle.

Edellisen kerran Suomen ja Liettuan välinen maanpuolustusalan yhteistyö oli samantapaisessa nousussa noin 90 vuotta sitten. Virallista liittosopimusta ei silloin ollut, mutta sekä puolustusvoimat että etenkin vapaaehtoinen maanpuolustusväki olivat aktiivisesti kehittämässä kahdenvälistä yhteistyötä. Miltä liettualainen maanpuolustuskenttä siis näytti 1930-luvulla suomalaisin silmin ja millaista kyseisen alan kanssakäymistä Suomen ja Liettuan välillä tuohon aikaan oli?

Monipuolinen näkyvä 90 vuoden takaisin asioihin avautuu suomalaisten maanpuolustusalan aikakauslehtien kautta, joita olivat Hakkapeliitta ja Suomen Sotilas. Hakkapeliitta oli Puolustusvoimien osana

toimineiden Suojeluskuntien äänenkannattaja, ja Suomen Sotilas oli riippumaton vapaaehtoisen maanpuolustustyön aktivistien julkaisu. Suomen Sotilaassa ilmestyi enemmän Liettua-teemaisia kirjoituksia kuin Hakkapeliitassa, mikä johtui ennen muuta Suomen Sotilaan päätoimittajan, sotilaspastori Rolf Tiivolan vahvasta kiinnostuksesta ja sympatiasta Liettuaa kohtaan. Vuosina 1934–1938 Suomen Sotilaassa julkaistiin jopa muutamia pelkästään Liettualle omistettuja erikoisnumeroita.

Sisällöllisesti Suomen Sotilaan ja Hakkapeliitan välillä ei kuitenkaan ollut merkittäviä eroja. Molemmissa käsiteltiin laajasti Liettuan asevoimia ja vapaaehtoista maanpuolustustyötä, ja suomalaiselle lukijakunnalle välitetty kuva Liettuasta oli hyvin samanlainen. Kirjoittajina oli suuri joukko suomalaisia ja liettualaisia ammattisotilaita, toimittajia ja vapaaehtoisen maanpuolustustyön aktivisteja. Kuten aina, luonnollisesti myös tässä tapauksessa lehdet edustivat omien taustajärjestöjensä mielipiteitä ja arvoja, eli niiden perusteella ei voida tehdä johtopäätöksiä suomalaisen suuren yleisön näkemyksistä.

Liettualaiset - ”sankarikansa”

”Meillä suomalaisilla on liettualaisilta ystäviltämme paljon opittavaa nähdäksemme juuri nimenomaan sotilaallisesa suhteessa, sillä onhan Liettuan kansa tunnettu mainioksi, uljaaksi sotilaskansaksi”.

Suomen Sotilas-lehden Liettualle omistaman erikoisnumeron pääkirjoitus helmikuussa 1935 tiivistä edellä siteeratulla tavalla suomalaisille välitetyn kuvan Liettuan armeijasta ja liettualaisten maanpuolustustahdosta. Teeman käsittely jakautui kahden pääosaan: Liettuan sota-

Suomen Sotilaan Liettualle omistettu erikoisnumero 1936

Hevosvetoista tykistöä

historia ja Liettuan puolustusvoimien kehitys itsenäistymisen jälkeisenä rauhan aikana.

Runsaaimmin palstatilaa sai Liettuan vuosina 1918–1920 käymä vapaussota, jossa liettualaisilla oli kolme vastustajaa: Neuvosto-Venäjä ja sitä tukenut liettualaiset bolševikit, saksalais-venäläiset vapaaehtoisjoukot, ja Puola. Juuri tämän kolmen rintaman sota ja siitä selviytyminen herätti eniten ihailua suomalaisissa kommentoijissa – kyseessä oli heidän mukaansa hämmästyttävä sankariteko määrällisesti ylivoimaisia vihollisia vastaan.

Johtopäätöksenä oli, että liettualaisten täytyi olla sekä sotilaallisesti taitavia että henkilökohtaisesti urheita ja syvästi isänmaallisia. Tästä oli opittavaa suomalaisille, ja lähtökohtaisesti myös Suomessa pyrittiin kasvattamaan kaikkia kansalaisia samanlaisessa hengessä itsenäisyyden alkuvuosikymmeninä. Liettualaisia voitiin siten käyttää vertailukohtana, joka todisti, että muuallakin kannatettiin samoja arvoja ja niiden kautta oli saavutettu kansakunnan kannalta elintärkeitä tuloksia.

Suomalaiset kirjoittajat keskittyivät mieluiten Liettuan vapaussodan alkuvaiheisiin, jol-

loin Liettua oli taistellut Neuvosto-Venäjää ja paikallisia bolševikkikumouksellisia vastaan. Tämä vaihe sodasta rinnastui hyvin selkeästi Suomen omaan itsenäistymiskamppailuun vuonna 1918 ja sotatilaan, joka jatkui vuoden 1920 Tarton rauhansopimukseen saakka, joten Suomi ja Liettua oli mahdollista nähdä aseveljinä koko itäistä Eurooppaa koskeneessa puolustustaistelussa. Kokemusta yhteisessä rintamassa olemisesta vahvisti myös, että Saksa oli tukenut sekä Suomea että Liettuaa kyseisessä taistelussa.

Vähemmälle huomiolle jäi Liettuan vapaussodan seuraava vaihe, jossa Baltian alueella operoineet saksalais-venäläiset bolševismin vastaiset vapaaehtoisjoukot ryhtyivät sotimaan myös Liettuaa vastaan. Suomalaiset maanpuolustusaktivistit muistelivat Saksa vain liittolaisena, joten asia saattoi tuntua hankalalta, kun Liettuassa kokemus oli kaksijakoinen: saksalaiset joukot olivat alussa liittolaisia ja myöhemmin itsenäisyyden vihollisia. Liettuan vapaussodan kolmatta vaihetta eli taistelua Puolan valtakirkimykseen vastaan voitiin jälleen käsitellä vaipaammin osoituksena liettua-

laisten urhoollisesta taistelusta vapautensa ja itsenäisyytensä puolesta.

Liettualaisten maine ”mainiona, uljaana sotilaskansana” sai suomalaisten tarkkailijoiden silmissä vahvistusta myös Liettuan varhaisemmasta historiasta. Lähes koko Liettuan suurvalta-ajan Liettua oli taistellut idästä tulevaa vihollista vastaan, mikä oli suomalaisille taas selkeä yhtymäkohta oman maan historiaan. Sama koski liettualaisten kapinointia Venäjän sortovaltaa vastaan 1800-luvulla ja 1900-luvun alkuvuosina. Suurvalta-ajan arvioitiin lisäksi antaneen liettualaisille pysyvää ja muille esimerkiksi kelpaavaa itseluottamusta siihen, että pienikin kansa saattoi kyetä suuriin saavutuksiin, jos vain oli horjumattomaa tahtoa ja sitkeyttä.

Hakkapeliitassa ja Suomen Sotilaassa seurattiin tarkasti Liettuan puolustusvoimien sodanjälkeistä kehitystä. Lehdissä raportoitiin esimerkiksi Liettuan armeijan henkilöstön, kaluston ja eri aselajien kehityksestä. Kun Liettuan puolustusvoimien johdossa tapahtui muutoksia, asiasta uutisoitiin yleensä henkilöesittelyiden ja kuvien kera. Lukijakuntaa valaistiin myös liettualaisten varusmies-

ten arjesta, ammattialiupeeri-
en ja upseerien peruskoulutuk-
sesta sekä korkeimman pääl-
lystön jatkokoulutusmahdollis-
uuksista.

Liettuan puolustusvoimien
kehitystä pidettiin myönteise-
nä. Liettuan nähtiin rakenta-
neen suorituskykyisen armei-
jan, jonka rauhanajan (23 000
miestä) ja sodanajan reservin
(200 000) vahvuus oli väkilu-
kuun suhteutettuna samaa ta-
soa kuin Suomella. Erityisenä
onnistumisena nähtiin varus-
miesten yleisestä koulutusta-
sosta huolehtiminen. Liettuas-
sa, päinvastoin kuin Suomessa,
huomattava osa varusmiehistä
oli palvelukseen tullessaan
luku- ja kirjoitustaidottomia,
mutta puolentoista vuoden
palveluksen jälkeen heille oli
opetettu sotilastaitojen ohella
myös kansakoulun perusoppi-
määriä vastaavat tiedot ja kan-
salaistaidot.

Vastavuoroista oppia suojeluskuntien ja sotainvalidityön kehittämiseen

*”Toisaalta olemme voineet
mielilyhyin todeta, että nimen-
omaan Liettua monessa koh-
den pitää Suomea esikuva-
naan – lainsäädännön alal-
la, puolustuslaitoksen järjeste-
lyssä j.n.e. on huomattavalta
osalta seurattu suomalais-
sia esikuvia. Näissä oloissa
lankeaa kuin itsestään, että yl-
läpidämme jatkuvaa kosketus-*

Liettualaisia lottia kenttäkeittiöineen

ta toistemme kanssa.” (Suo-
men Sotilaan pääkirjoitus hel-
mikuussa 1936)

Suomen ja Liettuan puolus-
tusvoimien välillä ei ollut viral-
lisiä kehitysprojekteja, joissa
olisi haettu oppia toiselta osa-
puolelta. Suomi oli rakentanut
oman armeijansa vahvasti sak-
salaisten esikuvien mukaan,
ja lisäksi suomalaisia opiske-
li Ranskan sotakorkeakouluis-
sa. Liettuassakin haettiin oppia
Ranskasta, mutta pienen maan
asevoimien kehittämissä mallik-
si kelpasi myös Suomi. Loppu-
tulos oli siten Suomessa ja Liet-
tuassa varsin samankaltainen.

Vielä vahvemmin Suomi toi-
mi Liettualle esikuvana vapaa-
ehtoisen maanpuolustustyön
kehittämisessä. Suojeluskun-
nat ja Lotta Svärd olivat olleet
inspiraation lähteenä Liettuas-
sa jo silloin, kun Liettuassa heti
itsenäistymissodan jälkeen pe-
rustettiin vastaavanlaiset jär-
jestöt. Tärkeä merkkipaalu
Suomen ja Liettuan maanpuo-
lustusyhteistyön kehittämisessä
oli korkea-arvoisen liettua-
laisdelegation virallinen vie-

railu Suomeen kesällä 1926.
Suojeluskuntien ylipäällikkö
kenraali Lauri Malmberg teki
myös vastavierailun Liettuahan
samana vuonna.

Liettualaisille vierailujen tar-
koituksena oli nimenomaan ha-
kea konkreettista oppia oman
maan suojeluskuntien (Šaulių
sajunga) kehittämiseen, ja ilmei-
sesti siinä myös onnistuttiin. Ai-
nakin suomalaisten vierailijoi-
den todistuksen mukaan Liettu-
an suojeluskuntien ja sen nais-
järjestön kehitys oli silminnähtä-
vää 1920-luvun jälkipuoliskolla.
Tultaessa 1930-luvun loppupuol-
elle näiden vapaaehtoisorga-
nisaatioiden jäsenkunta oli kas-
vanut runsaaseen 50 000:een,
mikä oli suhteellisesti lähes sa-
maa tasoa kuin Suomessa.

Samaan tapaan kuin varsinais-
en armeijan kohdalla, suoma-
laisten tarkkailijoiden oli helppo
kehua myös Liettuan maanpuo-
lustusjärjestöjä, koska Liettu-
assa oli otettu mallia suomalai-
sista organisaatioista. Tietyiltä
osin Liettuassa kuitenkin kehi-
tettiin toimintaa monipuolisem-
maksi kuin Suomessa. Usea nii-

hin puoliin tutustunut suomalainen antoi siitä liettualaisille tunnustusta ja suositteli harmitsemaan, voisiko samaa tehdä Suomessa.

Liettuassa suojeluskunnista kehittyi paitsi sotilaallisen koulutuksen antaja, myös merkittävä kansalliskulttuurinen vaikuttaja. Liettuassa vapaa kansalaistoiminta ei ollut niin laajaa ja vakiintunutta kuin Suomessa, joten suojeluskunnilla oli mahdollisuus ottaa sillä saralla merkittävä rooli. Erityisesti maaseudulla suojeluskuntataloista tuli paikallisia kulttuurikeskuksia, joiden suojissa toimi esimerkiksi satoja julkisia kirjastoja.

Monipuolisen liikunnan harastaminen oli sotilaallisia valmiuksia tukevaa toimintaa, ja Liettuan suojeluskunnissa olikin tarjolla laaja kirjo erilaisia urheilulajeja. Sen lisäksi suojeluskuntien piirissä järjestäytyi 400 näytelmäkerhoa, toista sataa kuoroa ja orkestereita sekä tiede- ja taidekerhoja. Suomessakaan vastaavat asiat eivät olleet Suojeluskunnissa tuntemattomia, mutta Liettuassa niiden rooli toiminnassa oli selvästi suurempi.

Sotainvalideista huolehtiminen oli vielä yksi osa-alue, jossa Suomen ja Liettuan välille kehittyi yhteistyötä 1930-luvun kuluessa. Valtiovallan resurssit tukea pysyvästi vammautuneita sotilaita olivat niukat, joten kumpaankin maahan perustettiin pian sodan jälkeen vapaaehtois pohjalta toimiva kansalaisjärjestö.

Suomen Vapaussodan Invalidien Liiton ja Liettuan vastaavan järjestön jäsenet kävivät vierailuilla tutustumassa toistensa toimintaan. Suomalaisen kävijöiden kommentit olivat poikkeuksetta kiittäviä. Liettualaisten todettiin onnistuneen erittäin hyvin sotainvalidien taloudellisessa tukemisessa, kuntoutuksen järjestämisessä ja monipuolisen virkistystoiminnan luomisessa. Näkemysten vilpittömyyttä ei ole syytä epäillä, mutta kirjoittamalla asiasta hyvin myönteiseen sävyyn oli mahdollista myös näpäyttää kotimaisia päättäjiä, joiden katsottiin tehneen liian vähän sotainvalidien tukemiseksi.

* * * * *

Kaikkiaan voidaan sanoa, että suomalaisissa maanpuolustuslehdissä annettiin etenkin 1930-luvulla runsaasti palstatilaa Liettualle – eikä pelkästään sotilasalan teemoille, vaan Liettuan yhteiskunnan ja kulttuurin esittelylle laajemmin. Suomen Sotilasta ja Hakkapeliittaa toimitettiin suomalais-liettualaisessa asevelihengessä, ja vaikutelmaksi jää, että sisällöt ja sävyt vastasivat kirjoittajien todellisia kokemuksia ja mielipiteitä.

Liettuan asevoimista ja vapaaehtoisesta maanpuolustustyöstä annettiin melko yksityiskohtainen ja kaikilta osin myönteinen kuva. Aineiston perusteella on ylipäättään nähtävissä, että suomalaisilla ja

liettualaisilla maanpuolustusaktivisteilla oli paljon hyvää tahtoa ja kiinnostusta tutustua toisiinsa. Myös Liettuassa julkaistiin vuonna 1934 kaksi Suomelle omistettua erikoisnumeroa. Toinen ilmestyi Liettuan johtavassa sotilasalan aikakauslehdessä Karys, ja toinen Liettuan sotainvalidiliiton julkaisusssa Lietuvos Karo Invalidas.

Tehdyt vierailut olivat molempiin suuntiin pääasiassa yksittäisten henkilöiden ja pienten ryhmien epämuodollisia tutustumiskäyntejä, mutta suojeluskuntajärjestöjen välillä oli myös muutamia johtotason virallisia vierailuja. Eniten konkreettista yhteistyötä syntyikin juuri suojeluskuntien välillä, jossa Suomi toimi selkeästi esikuvana Liettualle. Myös suomalaiset maanpuolustusaktivistit kokivat saaneensa innoitusta Liettuasta siihen, miten huolehtia paremmin sotainvalideista ja miten monenlainen kulttuurityö oli yhdistettävissä sotilaalliseen koulutukseen.

Kari Alenius

Liettualaisten juhlia

”Kansanperinne on kokoelma kulttuuriarvoja, joita on vuosisatojen kuluessa kehitetty, välitetty sukupolvesta toiseen ja joita päivitetään jatkuvasti. Se auttaa säilyttämään kansallisen identiteetin, itsetietoisuuden ja alueiden omaleimaisuuden. Kansanperinteen merkitys on kansakunnan olemassaolon, selviytymisen ja vahvuuden ydin ja kansallisen kulttuurin perusta.” (Lietuviški tradicijų skrynelė 2025. Liettualaisten perinteiden tutkija *Libertas Klimka*). Liettuasta kiinnostuneille esittelemme muutamia liettualaisten juhlapäiviä.

Loppiaista vietetään 6.1. Juhla viittaa kolmeen tietäjään, jotka toivat Jumalalle lahjoja- kultaa (viittaa valtaan, rikkauteen ja kunniaan), mirhaa (viittaa ihmilliseen olemassaoloon) ja suitsukkeita (viittaa pyhyyteen ja viisauteen). Ajan myötä kan-

san mielessä tietäjät muuttivat kuninkaiksi. Liettualaisten perinteiden mukaan päivä liitetään auringon paluuseen, jolloin päivänvalon aika pitenee ”kukon askelen verran”. Vilnassa koko joulukausi päättyy loppiaiseen ja kolmen kuninkaan juhllaiseen kulkueeseen. Lisäksi Katedraaliaukiolla järjestetään konsertti.

Loppiaisen tapahtuma lähtee liikkeelle Aamunkoiton portilta. Aamunkoiton portti eli *Aušros vartai* kuului aikoinaan Vilnaa ympäröivään muuriin ja se on ainoa jäljellä oleva, joka on säilynyt alkujaan kymmenestä portista. Kolme kuningasta kulkee juhllaisesti Vilnan vanhan kaupungin katujen pitkiin Katedraaliaukiolle suuren kaupunkilaisten seurueen saattelemana. Kolme metriä korkeiset kuninkaat- Kasper, Merkelis ja Balthasari- jakavat symbolisen jouluilon lahjan.

Laskiainen on vuoden tärkeä käännekohtana, jolloin ihmisen ja maan pitäisi herätä talven pysähtyneisyydestä. Kaikki juhalle ominaiset tavat – ravistelu, maahan paukuttaminen, huuto, vedellä kastelu – on tarkoitettu yhden ja saman tavoitteen saamiseksi: ihmisen si-

säisen olemuksen herättämiseen. Nykyään laskiaiseen liittyy yleensä erilaisia naamioita ja roolipukeutumista.

Vielä mainitsemisarvoinen symboli on ns. *More*. Se on linnunpelätintä muistuttava, usein oljesta ja vaatteista rakennettu nukke, joka juhlan lopussa poltetaan. Laskiaisen yhteydessä on myös tärkeää liukua mäkeä alas ja syödä paljon pannukakkuja. Runsaan aterian yhteydessä toivotaan hyvää tulevaa vuotta. Laskiainen on myös viimeinen juhla ennen pääsiäistä edeltävää keskittymis- ja paastoaikaa.

**Su Lietuvos
nepriklausomybės
švente!**

Hyvää itsenäisyyspäivää!

Itsenäisyyspäivää juhlietaan 16. helmikuuta – Liettuan valtion palauttamisjuhlaa. Se iloa ja toivoa tuova vapauden juhla. Tapahtuma yhdistää ihmisiä ja yhteisöjä. Liettualaiset kutsuvat 16. helmikuuta usein yksinkertaisesti itsenäisyyspäiväksi. Silloin Vilnan keskustassa sytytetään perinteisesti 16 symbolista kokkoa. Tapahtuma

järjestetään Gediminas-kadun, Katedraalin ja Vincas Kudirkan -aukion välissä. Siihen osallistuu runsaasti viinalaisia ja kaupungin vieraita.

Su kovo 11-qja!

Hyvää maaliskuun 11. päivää!

Liettuan itsenäisyyden palautuspäivä on Liettuan kansallinen juhlapäivä, jota vietetään 11. maaliskuuta Parlamentin eli *Seimasin* vuonna 1990 allekirjoittaman Liettuan itsenäisyyden palauttamista koskevan lain muistoksi. Se on yksi kolmesta tärkeimmistä kansallisista juhlapäivistä.

Palmusunnuntai ja pääsiäinen. Palmusunnuntailla (liettuaksi *verba*) on kaksi ulottuvuutta: luontoon liitettävä ja uskonnollinen. Uusi testamentti kuvaa kuinka kansa toivotti Jeesuksen tervetulleeksi laskemalla palmunoksia hänen jalkojensa

juureen. Ja vaikka *verba* yhdistetään tähän uskonnolliseen tarinaan, *verballa* on myös toinen arkaaisempi merkitys. Se liitetään luonnon ja ihmisen uusiutumiseen keväällä.

Keväällä liettualaisilla on useita uudelleensyntymiseen ja luonnon uudistumiseen liittyviä juhlia. Ensin vietetään laskiaista, sitten maaliskuussa kevätpäiväntasauksen jälkeen ovat Gandrines (haikaroiden paluupäivä). Haikara nähdään kevään ennustajana ja pian tämän jälkeen vietetään palmusunnuntaita. Juhlan symbolina on *verba*, johon elämänvoimien uskotaan kerääntyvän.

Sveiki sulauķ šv. Velyķū!

Hyvää pääsiäistä!

Pääsiäisellä on syvät perinteet Liettuaassa. Se on kehittynyt vuosisatojen aikana. Juhlan tärkein symboli on värjätty muna, joka symboloi elämää, ylösnousua ja uutta alkua. Pääsiäis-aamuna perheet kokoontuvat yhteen rukoilemaan ja nauttimaan juhlallisesta aamiaisesta. Värjättyjen munien lisäksi pöytään katetaan perinteisiä

ruokia, paistettua kinkkua, raejuustoa, pääsiäiskakkua ja joilakin alueilla lammasta. Lapset odottavat innolla munanpyörityskilpailuja ja aikuiset perinteistä munien murskaamisesta, jotka symboloivat voimaa ja onnea. Liettuaassa ovat säilyneet vanhat munavärjäysperinteet. Keitetyn munan kuori ensin koristellaan vahalla ja sitten upotetaan värinesteeseen. Vahalla peitetyt kohdat jäävät valkoisiksi muodostaen kauniin kuvion.

Su Joninēm!

Hyvää juhannusta!

Juhannusyö on lyhyt ja salaperäinen. Se on täynnä ihmeitä, loitsuja ja romanttista hurmosa. Satumaisten nuotiotulien liekkien yli voi hypätä. Lisäksi seppeleet heitetään veteen, tanssitaan, lauletaan ja etsitään saniaisen kukkaa – kaikki tämä kutsuu kokemaan vanhoja balttilaisia perinteitä.

Juhannusseppeleiden tekemisen perinne on elpymässä. Seppeleitä tilataan kokeneilta tekijöiltä Juhannus-nimen kantajille. Lisäksi yhä useammat nuoret ryhtyvät opettelemaan

itse seppeleiden tekemistä. Niihin punotaan erilaisia yrtejä ja niittykukkia. Myöhemmin illalla seppeleitä lasketaan veteen. Jos joen virta vie seppeleen mukanaan, sen nähdään tuovan hyvää vuotta.

Mindaugasin päivää (6.7.) vietetään Liettuassa valtion perustaja ruhtinas Mindaugasin kunniaksi. Mindaugas kruunattiin Liettuan ensimmäiseksi ja ainoaksi kuninkaaksi 6.7.1253. Mindaugas-päivään liittyy hyvin kaunis ja ainutlaatuinen perinne. Tasan kello 21 liettualaiset laulavat kansallislaulua yhdessä. Tämä ainutlaatuinen ajatus syntyi vuonna 2009, jolloin vietettiin Lietuan nimen tuhatvuotisjuhlaa. Silloin *Millennium Odyssey* -matkalla olleen purjeveneen *Ambersail* miehistö kutsui liettualaisia ympäri maailmaa laulamaan kansallislaulua 6.7. klo 21.00. Nyt silloisesta aloitteesta on jo kehittynyt perinne ja liettualaisen identiteetin symboli. Perinnetta noudatetaan sekä Liettuassa että muualla maailmalla.

Pyhäinpäivän perinne on yksi merkittävimmistä Liettuassa. 1.–2. marraskuuta muistetaan

vainajia ja viedään kynttilöitä hautausmaille.

Muinaisaikoina liettualaiset ovat pyrkineet ylläpitämään hyviä suhteita sieluihin ympäri vuotta. Lähes jokaisessa kalenterijuhlassa samat elementit toistuvat. Se on tuli, vesi, ruoat, juomat ja vainajien muistaminen. Ruokailu on tärkeä osa seremoniaa, johon uskottiin myös kuolleiden sielujen osallistuvan. Jouluaattona pöydälle asetetaan tyhjä lautanen ja kuusen oksa kyseisenä vuonna kuolleen perheenjäsenen muistoksi, ja ruoka jätetään pöydälle yöksi.

**Linksmų šv.
Kalėdų!**

Hyvää joulua!

Liettualaisiin jouluperinteisiin kuuluvat kuusen koristelu, lahjojen antaminen, joulupukki ja -ateriat. Kuusia koristellaan lasipalloilla, köynnöksillä, makeisilla ja joskus omenoilla.

Toinen tärkeä jouluperinne Liettuassa on *Kalėdaitis*-leivän jakaminen. *Kalėdaitis* on erittäin ohut leipä, jonka kaikki pöydän ääressä olevat jaka-

vat keskenään. *Kalėdaitis* laitetaan pöydän keskelle, ja sen ympärille asetetaan kaksitoista eri ruokalajia. Nämä kaksitoista ruokalajia viittaavat kahtentoista apostoliin. Toinen hyvin arkainen perinne on unikkosienmaito sekä kuivat pullanokareet *prėskučiai*. Unikkosienmaitoa varten jauhettuja unikkosiemeniä laimennetaan lämpimällä vedellä. Sen jälkeen siihen voi lisätä hunajaa.

Rytė Baublytė-Savaja

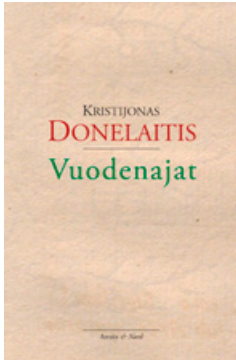
*Kulttuuri- ja viestintäasioiden
assistentti
Suomen suurlähetystä*

Lähteet: kansallistiedottaja LRT www.lrt.lt; naisen lehti Moteris www.moteris.lt; Kauno tautinės kultūros centras www.ktkc.lt; visuoitinė lietuvių enciklopedija www.vle.lt; <https://weloovelithuania.lt>;

**Laimingų
Naujųjų metų!**

– Hyvää uutta vuotta!

Vuodenajat suomeksi

Sanotaan, että Kristijonas Donelaitis on Liettuan kansallisorunoi- ja ja että *Vuodenajat* on kansalliseepos. Aina sitä ei tosin mainita kansalliseeposten joukossa. Ehkä tämä feodaalitalonpoikien elämästä kertova runoelma on liian realistinen, jos eepoksen sankareilta kaiva-

taan ylikuonnollisia urotekoja. Arjen sankareistakin saattaa kyllä tulla osa kansallista kulttuuria. Ajateltakoon vaikkapa Aleksis Kiven tai Väinö Linnan teoksia.

Joskus on ihmetelty, miksi Donelaitis on päätynyt seuramme nimikkohenkilöksi, vaikka hänellä ei ollut kytkentää Suomeen, toisin kuin Viron ja Latvian seurojen nimikkohenkilöillä. Mielestäni valinta on onnistunut. Runoilijan kotiseutu, Vähä-Liettua eli Preussin liettualaisalue, oli kulttuuriltaan lähempänä Suomea kuin Liettuan suuriruhtinaskunta, ja luovutetun Karjalan lailla entinen Vähä-Liettuakin on jäännyt rajan taakse.

Heksametri ja muita haasteita

Tähän mennessä *Vuodenajat*-runoelmaan ei ole ollut ihan helppoa tutustua. Yliopiston liettuan kursseilla 1990-luvulla saimme kuulla runoilijasta ja ihailla kevätjakson alkurivejä, mutta tarkempi perehtyminen jäi harrastuksen varaan. Käännöksiä oli kyllä käytettävissä, ainakin saksannos ja englanninnos.

Joskus 2000-luvun alussa puhuin seuran silloisen sihteerin Tuija Kerosen kanssa suomenoksen tarpeesta. Silloin hanke hautautui kaiken muun alle. Vasta joulun alla 2023 olin valmis tarttumaan toimeen.

Eepisen runouden kääntäjällä on metriikan suhteen kolme mahdollisuutta. Proosakäännös tai vapaamittainen käännös tulee kysymykseen, jos pääasia on kertoa runon sisällöstä. Alkuperäismitan voi myös korvata omaan kieleen paremmin sopivalla mitalla. En edes harkinnut näitä vaihtoehtoja. Heksametri toimii ihan riittävän hyvin suomen kielessä.

Alkuperäismitta oli luonteva valinta siksikin, että olen pitkään harrastanut eepistä runoutta. Heksametri on minulle tuttu ja rakas runomitta. Kääntäminen alkoi sujua, mutta helppoa se ei ollut. Sanakirjat olivat ahkerassa käytössä. Hyödyllisiä olivat myös muunkieliset käännökset, varsinkin Nesselmannin klassinen saksannos sekä Kalvan latviannos ja Kjellbergin ruotsinnos.

Donelaitis oli yksi varhaisimmista nykykielistä heksametrin viljelijöistä. Hän piti kiinni antiikin metriikan säännöistä, jotka eivät sallineet pitkiä tavuja daktyylijalan jälkitavuuksissa, mutta toisaalta hän halusi sanojen painot sopiviin paikkoihin, mikä on nykykielisessä runoudessa tärkeää. Näin syntyneessä tekstissä on aika vähän daktyylijalkoja ja vastaavasti paljon spondeejalkoja. Tämä ratkaisu ei juuri ole saanut seuraajia. Myöhemmissä heksametriteoksissa on enemmän tai vähemmän tingitty tavujen kestoja koskevista ihanteista.

Kotoistettu Virsula

Mainituissa käännöksissä liettualaiset erisnimet on kirjoitettu joko sellaisinaan tai oman kielen sääntöjen mukaan. Päädyin toisenlaiseen ratkaisuun: Kotoistin nimet eli valitsin niille suomalaiset vastineet, jotka sopivat runomittaan eri sijoissa ja vastaavat jollakin tapaa alkuperäistä. Asiasta kiinnostuneet voivat tarkistaa nimien vastaavuudet kirjan liitteestä.

Juha Kajander

Liettualaista kulttuuria Tampereella 2025

Tamperelaisia hemmoteltiin runsaalla liettualaisen kulttuurin tarjonnalla. Perinteisten festivaalien ohjelmistoihin saatiin tavallista enemmän liettualaista väriä. Saimme nauttia siitä maaliskuussa Tampereen elokuvajuhlilla, toukokuussa Tanssivirtaa/Nykytanssifestivaaleilla, kesäkuussa kitarafestivaaleilla ja elokuussa teatterikesässä sekä elo-syyskuussa Valokuvakeskus Nykyajassa. Kunnia liettualaisen kulttuurin esittelysideasta Tampereella – Kaunasin ystävyyskaupungissa – kuuluu Liettu- an entiselle kulttuuriattasealle Liana Ruokyte-Jonssonille.

Kesäkauden festivaalien liettualaisosuutta esiteltiin Galleria Himmelblausa 15.5. Tilaisuuden avasi Liettu- an Suo- men suurlähettiläs Edvilas Raudonikis ja projektia esittelivät Liettu- an kulttuuri-instituutin johtaja Julija Reklaitė sekä Liettu- an kulttuuriattasea Ruotsissa, Tanskassa ja Suo- messa Gabrielė Žaidytė. Tam- pereen tervehdyksen tilaisuuten toi kaupunginjohtaja Kaler- vo Kummola. Paikalla oli myös järjestelyistä vastannut Liettu- an kunniakonsuli Tampereella Matti Arpiainen. Esittelypuhei- den lisäksi pianisti Mindaugas

Neverovas soitti Čiurlionisin, Sibeliuksen, Debussyn, Einau- din ja Chopinin musiikkia. Kos- sertiin kuului myös Helsingin Pop&Jazz Konservatorion opis- kelijoiden videoesitys, jossa Čiurlionisin musiikkia oli sovi- tettu heavy rock-tyyliin.

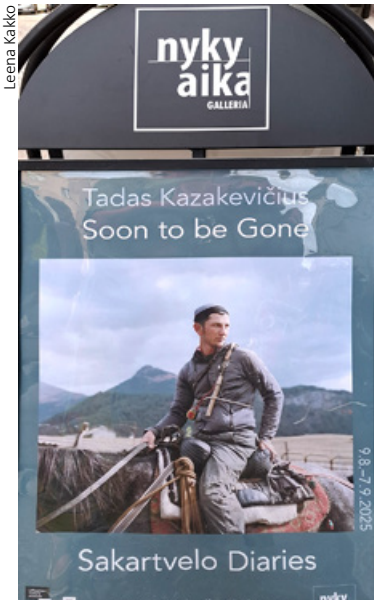
Tampereen elokuvajuhlil- la esitettiin kolme liettualaista näytöskokonaisuutta, joista en- simmäinen oli Arturas Barysasin (1955–2004) 16 mm:n filmil- le kuvattuja lyhytfilmejä. Toi- nen kokonaisuus piti sisällään Vytautas Katkusin ja Laurynas Bareišin lyhytelokuvia. Kolman- nessa näytöksessä oli liettualais- ten naistekijöiden dokument- teja, animaatioita ja fiktioita.

Tanssivirtaa/Nykytanssifesti- vaaleilla liettualaisia esityk- siä olivat Agnietė Lisičkinaitėn *Hands up!* sekä Dovydas Strimaitisin *Hairy*. *Hands up!* -teoksen idea tuli Valko-Venä- jän mielenosoituksista ja siinä yleisö sai osallistua mielensoi- tuskylltien kantamiseen ulkona. *Hairy* oli kolmen tanssijan esi- titys pitkin hiuksineen. Hiuksia

Avajaisten jälkeen.
Henkilöt vasemmalta: Aistė Žukauskaitė, Terhi Asumaniemi (Nykyajan toiminnanjohtaja), Ieva Maslinskaite, Tadas Kazakevicius, Mariam Abshilava, Ville Jokela (Nykyajan näyttelyassistentti), Liisa Mäkinen (Nykyajan näyttely- koordinaattori) ja Rosa Huupponen (Nykyajan näyttelyassistentti).

Leena Kakko

Tadas Kazakevičiusin näytelyiden *Soon to be Gone* ja *Sakartvelo Diaries* mainoskyltti Valokuvakeskus Nykyajan edessä.

ei tanssija voi itse liikuttaa, joten ne heiluivat viitaten vapautteen, vapautumiseen, romantiikkaan, luonnollisuuteen jne. Tanssielokuva *Dance Plus City* oli kuvattu Liettuan kaupunkien arkkitehtuurikohteissa.

Tampereen kitarafestivaaleilla esiintyivät ja esitelmöivät kitaraduo Rokas Jurkus (Liettua) ja Lovro Peretić (Kroatia), Baltic Guitar Quartet sekä Mindaugas Stumbras Quartet (Liettua) ja Tuomas Paukku (Suomi).

Tampereen Teatterikesän liettualaisvieraana oli lasten

tanssiteatteriin erikoistunut Dansema Dance Theatre. Se toi näyttämölle perustajansa Birutė Banevičiūtėn johdolla näkövammaiset lapset huomioivan *World Without Eyes*-esityksen. Pienet katsojat voivat kokea tanssia aistimalla tanssijoiden liikkeitä sekä koskettamalla lavasteiden ja pukujen pintoja. Yksi esitys on suunnattu 1–6-vuotiaille erityislapsille ja toinen esitys 6–18 kuukauden ikäisille vauvoille.

Valokuvakeskus Nykyajassa oli kesän päätteeksi esillä kahden liettualaistaiteilijan valokuvia. Tadas Kazakevičius toi Tampereelle *Soon to be Gone* ja *Sakartvelo Diaries*-sarjansa. Ieva Maslinskaitėn valokuvauksen rajoja venyttävissä teoksissa valokuva toimii elävänä prosessina bakteerien ja sienten avustuksella.

Tarjonta oli todella mittaavaa ja monipuolista. En tosin ehtinyt nauttimaan siitä läheskään kaikkea itse. Elokuvajuhlilla kävin katsomassa Barysasin näytöskokonaisuuden. Paikalla oli paljon yleisöä ja näytöksen jälkeiseen keskustelutilaisuuteenkin jäi vielä kiinnostunutta väkeä. Nautin lyhytfilmiä autenttisuudesta ja 70-luvun nuorison ajankuvasta neuvostoajan Liettuassa. Länsimaisen pop-musiikin kuuntelua voitiin harrastaa vain suljetuille

ryhmille tarkoitetuissa kerhoissa, mutta ei julkisesti. Kiellettyä materiaalia (LP-levyjä) piilotettiin vaikkapa lastenvaunuihin. Tukat olivat pitkiä ja lahkeet leveitä, kuten meilläkin tuohon aikaan.

Kulttuuritarjonnan toukokuudessa esittelytilaisuudessa meitä Tampereen Liettua-seuran jäseniä oli paikalla useampiakin. Lämminhenkisessä tilaisuudessa nautimme pienestä tarjoilusta, tapasimme lähestytön ja kaupunkimme kulttuuriväkeä. Näyttelyn avajaisissa Valokuvakeskus Nykyajassa olimme myös useamman jäsenen voimin paikalla. Pääsimme juttelemaan taiteilijoiden ja järjestäjien kanssa. Taiteilijoiden työt olivat mieliinpainuvat. Kazakevičius oli ripustanut rinnakkain näkymiä Liettuasta ja Georgiasta. Maalaismaiset olivat erilaisia, mutta ihmiset samanlaisia. Maslinskaitėn bakteerien ja homeen "syömistä" filmeistä kehitetyt valokuvat kiehtoivat omituisesti. Luonto elää kaikissa soluissa ja kaikki on ikuisessa muutosprosessissa!

Lämmin kiitos liettualaisille projektin toteuttamisesta Tampereella! Tällainen kulttuurivaihto on todella hienoa, jatkukoon se ikuisesti missä milloinkin!

Leena Kakko

22 vuotta Liettua- ystävyyssseuratoimintaa Turun seudulla

Suomessa toimii Liettua-ystävyyssseuroja nyt 35-vuotisjuhlavuottaan viettävän Helsingin keskusseuran lisäksi kolmella muulla paikkakunnalla: Joensuussa, Tampereella ja Turussa. Näistä *Donelaitis – Turun seudun Liettuan ystävät ry* vietiin yhdistysrekisteriin vuonna 2003. Yhdistyksen perustamiskirjan allekirjoitti neljä henkilöä – *Sandra Brikaitė, Matti Heikkilä, Kari Nieminen ja Lasse Bergroth* – joilla kaikilla oli tavalla tai toisella yhteyksiä Liettuaan. Ensin mainittu toimi rekisteröidyn yhdistyksen ensimmäisenä puheenjohtajana.

Yhdistyksen perustamisasi-
aa edistivät Turussa etenkin Turun yliopistolla ensi kertaa käynnistyneet *liettuan kielten alkeis- ja jatkokurssi* sekä Itämeren alueen opintoihin suunnattu *Baltic Sea Region -koulutusohjelma*. Muutamat kielikursseihin osallistuneet halusivat luoda yhteyksiä Liettuaan ja liettualaisiin sekä pitää niitä yllä vielä kurssien päätyttyäkin. Vastaavasti koulutusohjelman osallistujille oli tarpeen pitää yhteyttä keskenään ja luoda kontakteja paikallisvä-

estöön. Siten alkoivat muodostua otolliset puitteet alueellisen Liettua-ystävyyssseuran perustamiselle.

Ensimmäiset toimintavuodet yhdistys sinnitteli pysytyssä vain noin 10 jäsenen voimin. Tällä joukolla saatiin käynnistettyä muutamia pienimuotoisia taide- ja musiikkitapahtumia Turun kirjastoissa ja kahviloissa. Pienen jäsenmäärän takia myös yhdistyksen taloudelliset voimavarat olivat varsin vaatimattomat: jäsenmaksujen lisäksi ainoa muu tulonlähde oli Turun kaupungin myöntämä ystävyysseura-avustus.

Kielikurssitarjonta yliopistolla tyrehtyi kahden vuoden kuluttua sen alkamisesta, joten sen jatkuminen siirtyi nyt yhdistyksemme liettualaisjäsen-ten harteille. Kielikurssien pitämisestä tulikin alkuvaiheessa yhdistyksen yksi tärkeimmistä toimintamuodoista. Itse pidettyjen kielikurssien myötä yhdistyksen jäsenmäärä alkoi vähitellen kasvaa. Muutamaa vuotta myöhemmin jäseniä oli enimmillään yli 60.

Keväällä 2005 yhdistys teki

uuden aluevaltauksen osallistumalla ensimmäistä kertaa *Turun taide- ja antiikkimessuille* sen johtokunnassa aktiivisesti vaikuttaneen *Kari Niemisen* ja Turun messukeskuksen silloisen ohjelmanpäällikön *Kari Ketulan* hyvän vastaanoton ansiosta. Tuolloin saimme messuosastollemme paikalle vieraisiksi liettualaisia keraamikkoja ja tekstiilitaiteilijoita. Tästä alkoi 13 vuotta kestänyt perinne, joka päättyi vasta vuonna 2017 Turun messukeskuksen tarjoamien osallistumisehtojen tuntuvaan heikkenemiseen. Enimmillään käytössämme oli jopa 3 x 16-metrinen messuosasto, jossa esillä oli keramiikka- ja tekstiilitaidoitten lisäksi paljon muutakin: lasia, posliinia, taoksia, öljy- ja akvarellimaalauksia, grafiikkaa, nukkeja ja puuleluja. Kahtena messuvuotena saimme paikalle Liettuan suurlähetystön edustajan avaamaan osastomme näyttelyn.

Vuoden 2006 messujen jälkeen käynnistyi yhdistyksemme tiiviiksi muodostunut yhteistyö *Kaunasin alueen kulttuuritoimen* kanssa. Sen ansiosta olemme tuottaneet

Idyllinen näkymä Ruukissa.

Oikealla: Taiteilijat ja yhdistyksemme jäseniä koolta.

sitemmin yli parikymmentä taidenäyttelyä, joista useimmissa taiteilijat ovat olleet Kaunasin alueella vaikuttavista *Piliuona-kansantaidestudiosta* ja *Olegas Karavajevasin studiosta*. Useimmat niistä on pidetty kirjastoissa, mutta myös vuokrattavia galleriatiloja on ollut käytössämme. Vastavuoroisesti olemme vieneet Salosta kaksi taidenäyttelyä Kaunasiin. Yhteistyötä yhdistyksellämme on ollut Kaunasin alueen lisäksi muun muassa Šiauliain taidekoulun sekä Šilalėn alueen kulttuuritoimen kanssa.

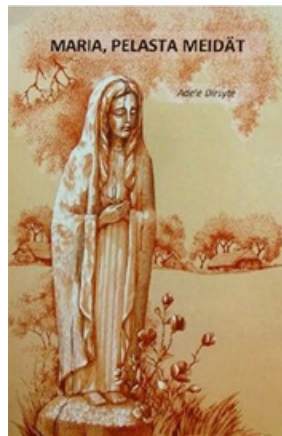
Vuonna 2013 tuli *taideleirien järjestämisestä* yhdistyksellemme uusi, parhaimmillaan ehkä tärkein toimintamuoto. Yhdistyksemme taideleirit ovat 5 päivän tapahtumia, joihin kutsumme yleensä 8 taiteilijaa Kaunasin alueelta, vuorovuosina kahdesta edellä mainitusta studiosta. Taideleirit järjestetään merimaisemissa. Viimeksi tänä kesänä sellainen järjestettiin jo yhdeksättä kertaa, ja paikaksi valittiin Salon Mathildedal.

Vuonna 2014 yhdistys lähti toiminnassaan jälleen uusille

teille julkaisemalla yhdistyksen jäsenistä kootun työryhmän tekemän käännöksen Siperian vankileirille tuomitun liettualaisen katolilaisen avustustyöntekijän *Adelė Dirsytėn* päätätin kirjoittamasta rukouskirjasta, joka onnistuttiin salakuljettamaan ja kokoamaan painettavaksi lännessä. Kirjaa on edelleen saatavilla yhdistykseltämme.

Yhdistyksemme on lisäksi järjestänyt muutamia jäsenille suunnattuja *kesämatkoja Liettuaan* sekä *lähialueretkiä Suomessa*. Myös keväällä ennen matkailukauden alkamis-

Adelė Dirsytė: Maria, Pelasta meidät -rukouskirja

ta pidettävät *Liettua-infotilaisuuDET* ovat kuuluneet yhdistyksemme viime vuosien toimintaan.

Kuten edellä esitetystä voitodeta, jo pienikin ystävyysseura – isommista puhumattakaan – pystyy luomaan paljon monipuolista, mielenkiintoista ja hyödyllistä toimintaa, kunhan vain innostuneita tekijöitä riittää ja rahoitusta järjestyy riittämiin. Julkisen rahoituksen niukkuus on kuitenkin viime aikoina ollut ajamassa monia ystävyysseuroja ja muita yleishyödyllisiä yhdistyksiä suuriin taloudellisiin vaikeuksiin ja jopa kokonaan nurin. On kuitenkin tästä huolimatta uskottava nykyistä parempaan tulevaisuuteen ja siihen, että kolmannen sektorin näivettäminen sekä kulttuurin luokitteleminen pelkäsi elitistiseksi harrastukseksi ja luksukseksi lopulta päättyisi.

Toivotan hyviä tulevia toimintavuotia kaikille Suomen Liettua-ystävyyssseuroille!

Lasse Bergroth
Donelaitis – Turun seudun
Liettuan ystävät ry
puheenjohtaja

Opiskele Liettuassa

Tulevaisuus voi odottaa Baltian sydämessä

Liettua on noussut houkuttelevaksi vaihtoehdoksi ulkomailla opiskelua harkitseville suomalaisille. Liettuan monipuolinen koulutustarjonta tarjoaa nykyisin runsaasti varteenotettavia vaihtoehtoja, olipa mielessäsi korkeakouluopintojen aloittaminen heti lukion jälkeen tai täydennyskoulutus työelämän ohessa.

Liettuan korkeakoulujärjestelmä pähkinänkuoressa

Liettuan korkeakoulujärjestelmä on monipuolinen ja selkeä. Se koostuu kahdenlaisista opilaitoksista:

1. Yliopistot (universitetas tai akademija), joiden toiminta keskittyy pääasiassa akateemiseen opetukseen, teoreettiseen tietoon ja tieteelliseen tutkimukseen. Yliopistot tarjoavat ohjelmia kolmella tasolla: kandidaatin, maisterin ja tohtorin tutkintoja.
2. Korkeakoulut (kolegija tai aukštoji mokykla), jotka vastaavat suomalaisia ammattikorkeakouluja. Niiden ensisijainen tavoite on valmistaa opiskelijoita työelämää varten käytännönläheisillä taidoilla ja tiedoilla.

Liettuaan matkustavien EU-kansalaisten, kuten suomalaisten, ei tarvitse hakea erillistä opiskelijaviiisumia. Jos opinto-ohjelma kuitenkin kestää yli kolme kuukautta, EU-kansalaisen on hankittava Liettuan sisäministeriöltä todistus oleskeluoikeudesta.

Perinteinen opiskelu yliopistossa

Kokopäiväistä tutkinto-opiskelua etsiville Liettuan suurimmat yliopistot tarjoavat laajan valikoiman englanninkielisiä ohjelmia:

Vilnan yliopisto (Vilnius University) on Liettuan vanhin ja arvostetuin yliopisto. Erityisesti lääketieteen ala on suosittu suomalaisten opiskelijoiden keskuudessa. Yliopiston lukukausimaksut vaihtelevat ohjelmittain.

Kaunasin teknillinen yliopisto (Kaunas University of Technology, KTU) on tunnettu vahvasta osaamisestaan tekniikan, tietotekniikan ja liiketalouden aloilla. KTU:lla on yli 25 englanninkielistä kandidaatti-ohjelmaa ja useita maisteriohjelmia, joiden lukukausimaksut ovat tyypillisesti 4 000–5 500 euroa vuodessa.

Liettuan korkeakouluihin haetaan keskitetysti LAMA BPO-järjestelmän kautta. Tämä järjestelmä on tarkoitettu EU-kansalaisille, ja haku käynnistyy yleensä vuosittain kesäkuussa.

Vaihtoehtoja joustavien opintojen kautta

Työelämässä jo oleville tai joustavampaa opiskelua etsiville Liettua tarjoaa houkuttelevia vaihtoehtoja, jotka eivät aina vaadi täysipäiväistä läsnäoloa.

Etä- ja hybridiohjelmat: Monet yliopistot, kuten Vilnius Gediminas Technical University (VILNIUS TECH), tarjoavat maisteriohjelmia hybridimallilla, jossa lähiopetus ja etäopiskelu yhdistyvät. Tällaisia ohjelmia on saatavilla esimerkiksi johtamisen ja tekniikan alalta.

Lyhyet kurssit ja todistusohjelmat: Esimerkiksi LCC International University tarjoaa iltakursseja ja todistusohjelmia (Graduate Certificate Programs) ammattilaisille. Nämä kurssit on suunniteltu tarjoamaan nopeasti uutta osaamista tiettyyn teemaan, kuten liiketoiminnan johtamiseen, ilman koko tutkinnon suorittamista.

Englanninkielinen opetus-
tarjonta on kasvanut jatkuvasti
ja joustavista opiskelujärjeste-
lyistä kannattaa kysyä suoraan
oppilaitoksista.

Tutkinnon tunnustaminen Suomessa

Liettuassa suoritettu korkea-
koulututkinto on EU-tutkin-
to, ja sen tunnustaminen Suo-
messä on yleensä suoraviivai-
nen prosessi. Suomessa Ope-
tushallitus tunnustaa ulko-
maiset tutkinnot, ja prosessi
kestää tyypillisesti 3–4 kuu-
kautta. Mukaan tarvitaan to-
distukset, opintosuoritusotteet
ja käännökset.

Säänneltyjen ammatti-
en, kuten lääkärin tai opetta-
jan, kohdalla tunnustaminen
tapahtuu alan omassa viras-
tossa. Lääkärit hakevat laillis-
tamista Valviralta, ja opettaji-
en pätevytyminen hoidetaan
Opetushallituksessa. On kui-
tenkin aina syytä varmistaa
etukäteen, että valittu oppilai-
tos ja tutkinto kuuluvat EU:ssa
tunnustettavien joukkoon.

Liettua siis tarjoaa suoma-
laisille opiskelijoille erinomai-
sen mahdollisuuden hankkia
laadukas, kansainvälisesti ar-

vostettu tutkinto usein kilpai-
lukykyiseen hintaan. Olitpa sit-
ten vasta aloittamassa opinto-
polkuasi tai harkitsemassa uut-
ta suuntaa työelämässä, Liet-
tuan tarjontaan kannattaa eh-
dottomasti tutustua.

Lisätietoa Liettuassa opiske-
lusta löydät studyin.lt-sivustolta,
Liettuan oppilaitosten virali-
silta verkkosivuilta ja Opetus-
hallituksen sivuilta tutkintojen
tunnustamista koskien.

Marika Leinonen

Raoul Charpenier

Milli löysi opiskelukotinsa Liettuasta

Milli aloitti psykologian opintonsa Vilnassa vuonna 2022. Hän kertoo, että päättös ulkomailla opiskelusta oli osin sattumaa. Eräänä iltana iskenyt paniikki opiskelupaikattomuudesta sai hänet etsimään vaihtoehtoja Euroopasta. Artikkelit yliopistoista johdatti hänet Mykolas Romeris-yliopiston sivuille, jonka opiskelijahaku oli auki vielä saman illan ajan. ”Kirjoitin suunnilleen kymmenessä minuutissa haku- ja esitelykirjeet”, hän muistelee nau-raen. Viikon päästä Millillä oli opiskelupaikka.

Elämänlaatu ja opiskelijamyönteisyys

Alku uudessa maassa oli jännittävä ja Milli huomasi kulttuuri-eroja erityisesti ihmisten kohtaamisessa. Liettualaiset vaikuttivat aluksi kylmiltä, eikä hymy ollut itsestäänselvyys. Tämä muistutti häntä kuitenkin paljon suomalaisista: ulkokuori on viileä, mutta sisältä löytyy ystävällinen luonne.

Kulttuurierot olivat lopulta kuitenkin melko pieniä. Viralliset asiat järjestyvät yleensä

kitkattomasti ja apua saa aina. Opiskelijat myös saavat monista paikoista alennuksia ja yleisesti eläminen on edullisempaa kuin Suomessa.

Vapaa-ajan viettoon Vilna tarjoaa runsaasti vaihtoehtoja. Kahvilakulttuuri on elävää ja opiskelijaystävällistä. Kahviloissa näkee usein opiskelijoita opiskelemassa ja viettämässä aikaa. Kaupungissa on runsaasti hyviä sekä kohtuuhintaisia ravintoloita, elokuvissa käynti on edullista ja usein järjestetään kaikille avoimia tapahtumia.

Millin mukaan opetuksen laatu oli erinomaista. Hän nostaa esiin erityisesti opettajien halun tukea opiskelijoita ja mahdollistaa esimerkiksi tutkimusprojekteihin osallistumisen. Vaikka Milli opiskeli englanniksi, suosittelee hän ehdottomasti opiskelemaan samalla myös liettuan kieltä. Hän korostaa, että vaikka Liettuassa pärjää hyvin englannilla, liettuan osamista arvostetaan paljon.

Sattumasta elämänmittaiseen muistoon

Liettua on jättänyt Milliin pysyvän jäljen. Hän kokee löytäneensä maasta itsenäisyytensä ja toisen kulttuurin, joka on nyt osa häntä. Päällimmäisenä mieleen jäi ”nostalginen ja positiivinen tunne”, ja hän kuvailee Liettuaa hienona maana sekä Vilnaa mahdollisena opiskelijakaupunkina.

Milli on nyt suorittanut kandiditutkintonsa ja matkaa seuraavaksi Kaunasiin maisteriopintoihin. Hän siis jatkaa opintopolkuaan Liettuassa, ja se kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. ”Onneksi pääsen taas kohta takaisin Liettuahan!” Milli huokaa haastattelun lopuksi.

Marika Leinonen

EU-harjoittelijana Vilnassa

Milla Mátray aloitti kesäkuussa 2025 EU-harjoittelijana Vilnassa. Harjoittelu-paikkana on EU:n tasa-arvoins-tituutti ja harjoittelun kesto 11 kuukautta. Tasa-arvoinsituutis-

sa on samanaikaisesti noin 10 harjoittelijaa eri yksiköissä. Mil-la suorittaa harjoittelunsa EU:n tasa-arvoinsituutin hallinnossa ja erityisesti henkilöstöasioita hoitavassa HR-yksikössä.

Milla Mátray on suomalais-unkarilainen. Hän on suorittanut IB-lukion Suomessa, opiskellut kauppatieteitä Budapes-tissa HR pääaineenaan ja tehnyt maisterintutkintonsa suku-

puolentutkimuksesta Prahan maineikkaassa Kaarlen yliopistossa. Ennen Vilnaa Milla ei ollut ajatellut EU-tehtäviä, mutta tarttui mahdollisuuteen, kun sellainen eteen tuli. Odotuksina hänellä oli nähdä, miten paljon tasa-arvoinstituutti pystyy vaikuttamaan EU:n sisällä, saada konkreettista kokemusta henkilöstöasioista sekä myös ymmärtää mitä työmahdollisuuksia EU ylipäättään tarjoaa.

Tähän mennessä Milla on avustanut rekrytoinneissa ja uusien henkilöiden aloittaessa töitään. Lisäksi Milla on osallistunut rekrytoinnin www-sivujen kehittämiseen. Hän on myös kiinnostunut monimuotoisuuden lisäämisestä käytäntöjen ja sääntöjen tasolla sekä odottaa saavansa kokemusta myös koulutukseen liittyvistä tehtävistä.

Vilna harjoittelu- kaupunkina

Vilnasta Milla on tykännyt paljon. Hän ei ollut käynyt Liettuassa aiemmin ja pääkaupunki tuntui erityisesti Prahaan ja Budapestiin verrattuna enemmän pikkukaupungilta, Joensuusta kotoisin olevalle juuri hyvän kokoiselta. Kaupungin vihreys oli positiivinen yllätys, jopa keskustassa on paljon luontoa ja vielä enemmän tietenkin välittömästi sen ulkopuolella. Milla asuu Vilnan kauniissa vanhassa kaupungissa, työpaikalle on lyhyt kävelymatka. Yllättävintä kesällä oli sää, joka Vilnassa oli poikkeuksellisen sateinen.

Mutta kun sää salli, niin töiden jälkeen päästiin työkavereiden kanssa 20 minuutissa järvelle!

Ensimmäisen kesän aikana ei vielä kaikkea ehtinyt, mutta suosikkipaikkojakin Millalle on jo tullut. Järvet ovat hienoja ja Trakai oli kiinnostava. Joenranta Vilnassa on kaunis, muistuttaa kuulemma vähän Pielisjokea! Milla hyödyntää ahkerasti kaupunkipyöräilyä, joten vähän kauempanakin olevat paikat ovat helpommin tutuiksi.

Uusia ystäviä ja uusia paikkoja

Millan ensimmäisten viikkojen uudet tuttavuudet ovat olleet lähinnä työtovereita, sekä liettualaisia että muista maista tulleita. Tasa-arvoinstituutin har-

joittelijaporukka on hyvin läheinen keskenään. Jonkin verran Milla on tutustunut myös muihin nuoriin eri tapahtumissa. Hän on nauttinut avoimista konserteista sekä Vilnan erinomaisista museoista.

Milla ei ole katunut Vilnaan tuloaan. Sekä harjoittelu EU:n tasa-arvoinstituutissa että asuminen ja eläminen Vilnassa ovat mieluisia. Hän odottaa innolla mitä tulevat kuukaudet tuovat tullessaan.

Kysymykseen onko mitään, mikä huolestuttaa, Milla toteaa monien varoittalevan Liettuan talvesta, mutta epäilee, että se tuskin kovin paha voi olla, joensuulainen kyllä tuntee kylmän ja pimeän!

Anneli Temmes

Anneli Temmes

Tule mukaan Donelaitis-seuran toimintaan!

Voit täyttää jäsenhakulomakkeen seuran verkkosivulla www.donelaitis.fi

Jäsenmaksu:

henkilöjäsenet 25 €/vuosi

opiskelijat 15 €/vuosi

yhteisöt 100 €/vuosi

kannatusjäsenet, vähintään 50 €/vuosi

Jussi Lehtonen

DONELAITIS

-SEURA LIETTUAN YSTÄVÄT RY